

Започео рад Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве

Прослава стогодишњице васпостављања Српске Патријаршије настављена је 15. маја 2022. године у Сремским Карловцима, једној од три катедре патријараха српских. После свете Литургије у Саборном храму Светог Николаја Мирликијског, у престоној дворани Патријаршијског двора одржана је свечана седница Светог Архијерејског Сабора.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије. началствовао је 15. маја 2022. године, у Недељу о раслабљеном, светом архијерејском Литургијом у Саборном храму Светог оца Николаја Мирликијског у Сремским Карловцима. Уследио је чин призива Духа Светог којим је започело заседање Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве.

У Сремске Карловце још од јуче пристижу верници из читаве Србије, а према неким проценама очекује се долазак преко 10 хиљада људи. Велики број верника био је окупљен испред Саборног храма Светог оца Николаја Мирликијског у Сремским Карловцима. Та прелепа црква била је дупке пуна и премала да прими све поклонице који су стигли на прославу значајног јубилеја Српске Цркве. Свету Литургију, коју је у Саборној цркви служио патријарх Порфирије, преносила је Радио-телевизија Војводине.

На светој Литургији Његовој Светости Патријарху су саслуживали Његово Блаженство Архиепископ охридски и Митрополит скопски г. Јован, високопреосвећена господа митрополити дабробосански Хризостом и

црногорско-приморски Јоаникије, преосвећена господа епископи сремски Василије, будимски Лукијан, новиграчаничко-средњезападноамерички Лонгин, канадски Митрофан, жички Јустин, шумадијски Јован, зворничко-тузлански Фотије, крушевачки Давид и буеносајрески и јужноамерички Кирило у молитвеном присуству осталих архијереја, чланова Светог Архијерејског Сабора.

Саслуживали су и високопреподобни архимандрити Тихон из манастира Студенице, Сава из манастира Крушедола, Доситеј из манастира Грегетег, Арсеније из манастира Косијерева, Данило из Митрополије загребачко-љубљанске, Нектарије – главни секретар Светог Архијерејског Синода и Данило – директор Патријаршијског управног одбора; високопречасни протојереји-ставрофори проф. др Зоран Ранковић – декан Православног богословског факултета Универзитета у Београду), протојереј-ставрофор проф. др Зоран Крстић, протојереј-ставрофор мр Јован Милановић – ректор Каерловачке богословије); као и протонамесник Љубомир Пријовић – в.д. ректора Богословије у Фочи) и игуман Севастијан из манастира Крке.

У беседи на свечаном литургијском сабрању, предстојатељ Српске Православне Цркве је поручио:

-Христос васкрсе! Ваистину васкрсе, браћо и сестре, Господ! Ми смо још увек обасјани не само радошћу Васкрсења Христовог него и свим плодовима Његовог Васкрсења који се нас непосредно тичу. Радујемо се Његовом Васкрсењу, али радујемо се и Његовој љубави, Његовом односу према својој творевини, према нама људима. Радујемо се Његовој љубави према нама пролазнима, који имамо свој почетак и свој крај по природи, и мимо тога још додатно нама слабашнима, грешнима, препуним промашаја, препуним падова, егоизма, самољубља, мржње, препуним свега онога што нас чини да нисмо здрави, што нас удаљује од нас самих, што нас удаљује од Бога. Радосни смо, дакле, и поред свега тога што нас Господ љубављу својом, Васкрсењем својим и кроз Цркву своју чини да можемо бити Њему блиски, да можемо осетити Његову љубав, близину, помоћ и штавише, пре свега и изнад свега, да можемо учествовати у свему ономе што је Његово.

Чули смо одломак из Јеванђеља по Јовану, причу о узетоме, дакле, о паралисаном човеку који је болестан 38 година, али који долази у једну бању у којој само једампут у годину дана силази анђео Божји и чини својим силаском да та бања може бити лековита, али опет само за онога који први ногом ступи у ту бању. Мноштво људи је долазило и сваком је била потребна помоћ Божја и исцељење. Браћо и сестре, Јеванђеље је препуно слика и

момената у којима видимо да Господ Исус не седи у синагоги, није затворен у свој кабинет, не живи у кули од слоноваче, него Господ излази из храма, иде у народ. Господ, штавише, не иде искључиво и пре свега код оних који споља изгледају да су праведни, не посећује најпре оне који мисле за себе да испуњавају закон, да су бољи од других, да су врлинскији од других, него иде, како се то каже, на маргине друштва. Иде међу оне који осећају дубинску потребу за помоћи, за помоћи од другог човека и за помоћи Божјој. Иде међу грешне, међу оне који су отпадници од високих социјалних статуса и нивоа, одлази међу сиромашне, одлази међу оне који су свесни да им је потребна помоћ, а самим тим су свесни да нису савршени и њима открива себе као Спаситеља, као Онога који помаже у историји у разним потребама људским, али који пре свега разрешава потребу за смислом постојања, потребу за вечношћу, за љубављу, за заједницом, потребу за другим, за братом.

Управо то, браћо и сестре, у овој драматичној причи у разговору између Христа и узетог, 38 година паралисаног, који седи поред бање и очекује помоћ. Најпре видимо да тај човек упорно 38 година долази и нема му помоћи. Господ му прилази и пита га: Да ли ти хоћеш да будеш здрав? Човек одговара оно што би често готово свако од нас одговорио: Немам човека, сам сам, усамљен сам. Немам другога. Жали се Христу овај болесник и ми често се жалимо. Заиста често и ми смо потпуно сами, усамљени, остављени себи, као и овај који лежи поред бање и чека помоћ. Можда може бити да је и сам допринео да нема човека. И најчешће то јесте тако. Ми осећамо да смо сами, усамљени, да немамо другог, да нам нема помоћи, јер смо пре свега усмерени на себе. Гледамо само своје. Гледамо на своје као појединци. Гледамо онда на интересе своје породице, групе којој припадамо, партије којој припадамо. Гледамо искључиво и чак само на интересе свог народа, на добро своје лично и своје заједнице. Легитимно је то, браћо и сестре. Не можемо бити, употребићу реч, себични ако нисмо претходно себични у Христу и по Христовој заповести, по Његовом моделу: Воли ближњег свог као самог себе. Дакле, ми смо егоисти, најчешће затворени у себе својим егоизмом. Не постоји за нас други човек, друга породица, друго село, други град, други народ, друга држава, и тако редом. Бог је Бог свих. Јасно је Свето Писмо: Човек је створен по слици и прилици Божјој. Сваки човек! Дакле, браћо и сестре, засигурно смо допринели што нема човека. И овај који лежи поред бање Витезде и очекује помоћ допринео је засигурно што му нема помоћи. Међутим, Господ који је Љубав не застаје ту, не стаје ту где ми стајемо, не застаје тамо где ми застајемо себични, егоистични, самољубиви, неко ко не мисли о другом. Господ показује да мисли о сваком, па и о оном који је

најдубље и највише пао. Воли сваког и у том броју и нас. Онда парадоксално, неочекивано, неприметно – а 38 година упорно долази, нема му помоћи – пита га Господ: Хоћеш ли да будеш здрав? Могло би то бити увредљиво питање, могао би неко помислити да Господ Исус исмева овог болесног, али то, браћо и сестре, није тако. Господ пита: Да ли ти хоћеш да оздравиш? Показује ту своју љубав и уједно кроз љубав према нама да поштује нашу слободу. Ако хоћеш здрав да будеш, мораш да хоћеш, тј. неопходно је да постоји у нама сачувано зрнце слободе, зрнце слободне воље, а изнад свега да постоји и најмања вера и поверење у то да можемо да будемо здрави.

У свакој причи у којој Господ чини чуда у Јеванђељу, увек тражи веру, очекује слободу, очекује корак од оног који хоће помоћ. Верујеш ли да то могу учинити?, пита капетана. Овај одговара: Да, верујем! Господе, помози моме неверју! Нека Господ да да макар на нивоу тог капетана можемо рећи да је наша вера равна неверју, али опет не одустајемо од ње, јер 38 година покушавамо да учинимо и најмањи корак у нашем животу, корак у испуњавању закона Божјег, Јеванђеља Христовог, да никад не одустајемо од тога. У тој нашој жељи, у тој нашој одлуци, крије се чудо исцељења. Оног тренутка када је овај болесни човек у бањи Ветезди рекао: Да, хоћу! – иако је очигледно да хоће, али је потребно и да каже: Да, хоћу, да се види да хоће и изнутра – тог тренутка се десило чудо исцељења.

Ми смо, браћо и сестре, најпре болесни изнутра, духовно, јер смо одвојени од Јеванђеља Христовог. Шта је за нас Јеванђеље Христово? То је систем вредности по којем ми живимо. Није то мој и твој лични став шта мислим о овоме или ономе. Мислим оно што мисли Господ, што мисли Јеванђеље, а трудим се да се уподобим том систему вредности. То је вечни систем вредности, нити старомодан нити модеран, увек савремен, вечан, непролазан. Дакле, браћо и сестре, неопходна је вера у то да Господ може учинити чудо. Неопходна је наша жеља, наша слобода и већ смо ослобођени од сваке болести и сваког греха. Вера је оно на чему се заснива и здравље и постојаност нашег народа – вера у Господа. Без вере наш народ није оно што јесте. Без вере, рећи ћу, можда звучи радикално, наш народ не постоји, већ може бити да се креће, али по дефиницији апостола Павла, као окречен гроб, тј. креће се, битише, али не даје плодове у складу са даровима које је добио од Бога. Зато наш народ јесте у нашој Цркви. Где год има Цркве има и народа, има и јединства.

Данас смо се овде сабрали да прославимо уједињење свих српских црквених области, дотад у различитим статусима и јурисдикцијама, у једну и

јединствену Српску Православну Цркву, јер кажемо: Верујем у Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву. Најпре у Једну, ако није Једна све остало онда не стоји! Нека би Господ дао, браћо и сестре, да увек будемо једно, али једно у вери у Христа, у вери православној, да увек будемо спремни да кажемо: Да, Господе, хоћемо сада и овде у историји, али и у векове векова, где си Ти прослављен, Отац и Син и Свети Дух, сада и увек и у векове векова. Амин! Христос васкрсе!

По завршетку свете Литургије и чина призива Духа Светог, чланови Светог Архијерејског Сабора Српске Православне Цркве су одржали у престоној дворани Патријаршијског двора. прву свечану Саборску седницу.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије изашао је, потом, у пратњи отачаствених архијереја, изасланика Председника Републике Србије и министарке правде гђе Маје Поповић, председника Покрајинске владе г. Игора Мировића, градоначелника Српске Атине г. Милоша Вучевића, директора Управе за сарадњу са црквама и верским заједницама др Владимира Рогановића и председника општине Сремски Карловци г. Александра Стојкечића, на балкон Патријаршијског двора одакле је хиљадама сабараних прочитао Посланицу објављену поводом Стогодишњице васпостављања Српске Патријаршије.

У подне, на градском тргу испред Патријарашког двора и Саборне цркве започела је свечана академија, веома богат културно-уметнички прогам на коме су наступили еминентни црквени хорови, најбољи српски драмски уметници, културно-уметничка друштва и ученици Богословије „Свети Арсеније“ из Сремских Карловаца.

spc.rs